

Стріли

Іван Франко

I

Лук металевий і стріл сагайдак, тетива дзвінкострунна —
Нум на все підле й гидке бистрії стріли пускать!

II

Весело інших стрілять, не болить! А візьми лише, стрільче,
Власнії хиби на ціль. Власну гидоту підстріль!

III

"Εἴμι ψιλαυρῶπος" [Я чоловіколюбєць (грецьк).] — як казав колись Шеллі покійний, —
І в чоловіці люблю, що чоловічне найбільш".

IV

"Що чоловічне найбільш? А се що таке?" — може, питаєш,
Матінка наша стара, вроджена нам глупота.

V

Ах, із Адамом ураз, перед Єви, росла вона в раї,
А як останній з людей згине, й вона з ним умре.

VI

Спори, і свари людські, і програми, й цілі світогляди —
Се для Зевеса немов раків шептання в мішку.

VII

Ах, як же радо в житті значимо собі лінію просту!
Та байдуже се землі, крутиться з нами в кільце!

VIII

Стільки дурниць я робив у житті, що тепер, де зирну лиш,
Бачу знайоме лице: кождий дурак мені брат.

IX

Деякі люди — немов ті блуднії огні над болотом:
В тім їх життя, що раз в раз бігають і блискотять.
Та ненастанний їх рух нічогісько порушить не може,
Так, як і блиск їх огню, ані тепла не дає.

X

Деякі люди — немов порохно те, що світиться ніччю:
В тім їх і дотеп, і блиск, що непорушні гниють.

XI

Деякі люди — немов отой кремінь, що іскри пускає,
Лиш коли сталь його б'є, зрештою зимний лежить.

XII

Плачеш, що доля все б'є? А чи знаєш ти, кременю глупий,
Хто те кресило держить? Пощо він креше тебе?

XIII

Ти лишень іскри пускай! Може, світоч із них загориться,
Що поколінням усім вихід освітить із тьми.

XIV

Деякі люди — мов грім, що стрясає всю землю в посадах,
Страшить дітей і жінок, та освіжає весь світ;
Або мов блискавка, що розбиває дуплавого дуба,
Та міліони ростин озоном розвеселя.

XV

Ти не жалкуй, що не міг, наче блискавка, блиснути в пільмі;
Маєш огонь, то гори, хоч би в домашній ватрі.